

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové v právní věci

žalobkyně: **H. V.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Marténkem
sídlem U Červeného mlýna 570/3, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Městský úřad Blansko**
sídlem nám. Svobody 32/3, 678 01 Blansko

o žalobě na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaného spočívajícími:

- v nevyrozumění žalobkyně o opožděně podaném odporu proti příkazu žalovaného ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 35957/2023/Do;
- ve vedení řízení o přestupku po podání opožděného odporu proti příkazu ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 35957/2023/Do, jako by byl odpor podán včas, čímž měl žalovaný znemožnit žalobkyni včas požádat o navrácení v předešlý stav a prominutí zmeškání úkonu – podání odporu;
- v nečinnosti žalovaného, kterou žalobkyně spatřuje v nepokračování ve vedení dalšího správního řízení pod sp. zn. SMBK-26173/2023-SÚ/Do;
- ve výzvě k uhrazení a následném přijetí částky 301 000 Kč na základě příkazu ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 35957/2023/Do,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá** ve vztahu k zásahu spočívajícímu v nečinnosti žalovaného, kterou žalobkyně spatřuje v nepokračování ve vedení dalšího správního řízení pod sp. zn. SMBK-26173/2023-SÚ/Do.
- II. Žaloba **se odmítá** ve vztahu k zásahu spočívajícímu ve výzvě k uhrazení a následném přijetí částky 301 000 Kč na základě příkazu ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 35957/2023/Do.
- III. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- IV. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Soud se v této věci zabýval tvrzenými zásahy žalovaného vymezenými v záhlaví tohoto rozsudku, které mají původ v tom, že žalovaný původně posoudil odpor žalobkyně proti příkazu ze dne 2. 8. 2023 jako včasný a vedl dále ve věci přestupku správní řízení.
2. Žalovaný uložil žalobkyni příkazem ze dne 2. 8. 2023, č. j. P 44/2023 MBK 359757/2023/Do (dále jen „příkaz“), pokutu za přestupek ve výši 300 000 Kč. Proti tomuto příkazu brojila žalobkyně odporem, na základě něhož žalovaný vedl správní řízení, které ukončil rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024, č. j. P4/2024 MBK 1253/2024. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 6. 1. 2025, č. j. JMK 174864/2024 (nesprávně označeným datem 6. 1. 2024), zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024 a řízení zastavil, a to s odůvodněním, že odpor proti příkazu byl podán opožděně a příkaz je pravomocný. Sám žalovaný žalobkyni podle jejích slov nevyrozuměl o tom, že odpor byl podán opožděně. Pouze žalobkyni vyrozuměl upozorněním na nedoplatek ze dne 31. 1. 2025, č. j. MBK 6551/2025, o nedoplatku plynoucím z příkazu s tím, že v případě neuhrazení bude příkaz vykonán.
3. Proti postupu žalovaného podala žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu. Konkrétně za zásah označila posouzení příkazu jako pravomocného a nevyrozumění o opožděně podaném odporu proti tomuto příkazu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě a jejím doplnění, vyjádření žalovaného a další postup v řízení

4. Žalobkyně v žalobě namítala, že postupem žalovaného bylo zasaženo do jejích práv, neboť se včas nedozvěděla o opožděně podaném odporu, a nemohla tak požádat o prominutí zmeškání lhůty dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť zmeškala objektivní roční lhůtu pro tento úkon.
5. Krajský soud usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 31 A 21/2025-15, žalobu odmítl jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť shledal, že postup žalovaného pojmově nemůže být zásahem ve smyslu § 82

téhož zákona. Žalobkyně netvrdí, že by příkaz pravomocný nebyl, proto se posuzování příkazu jako pravomocného samo o sobě nijak negativně nepromítá do právní sféry žalobkyně. Nevyrozumění o opožděnosti odporu se promítá do právní sféry žalobkyně spíše nepřímou a marginálně. Negativní důsledek v podobě znemožnění podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu pak nemohl být vůbec způsoben jednáním žalovaného.

6. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 2 As 86/2025-21, usnesení krajského soudu zrušil. Dospěl mimo jiné k závěru, že krajský soud měl žalobkyni vyzvat k odstranění vad žaloby a vyjasnit, čeho se žalobkyně žalobou domáhá. Podle výsledku musí žalobu znovu posoudit. Konkrétně je třeba postavit „*najisto, jaké zásahy jsou předmětem řízení a jaký žalobní petit stěžovatelka ve vztahu k jednotlivým nezákonným zásahům uplatňuje*“. Krajský soud proto usnesením ze dne 1. 10. 2025, č. j. 31 A 21/2025-33, žalobkyni vyzval k odstranění vad žaloby.
7. Žalobkyně v reakci na výzvu soudu doplnila žalobu podáním ze dne 31. 10. 2025. Nezákonný zásah spatřuje v postupu žalovaného, který a) žalobkyni nevyrozuměl o opožděnosti podaného odporu, b) a přes opožděnost vedl správní řízení, jako by byl odpor podán včas, c) nahlížel na napadený příkaz jako na pravomocný, přestože dle názoru žalobkyně byl *ex lege* zrušen, a žalovaný byl tedy v dalším řízení nečinný a d) činil kroky k vykonání příkazu.
8. Žalovaný nesplnil povinnost informovat žalobkyni dle § 150 odst. 3 správního řádu o podání opožděného odporu. Toto pochybení mělo vliv na práva žalobkyně, neboť jí žalovaný znemožnil požádat o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že žádost o prominutí zmeškání lhůty lze podat nejpozději s daným úkonem. Postačí, že byla podána ve lhůtě dle § 41 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně podala odpor opožděně, protože se v den jeho podání vrátila ze zahraniční dovolené. Proto lze očekávat, že by jí bylo zmeškání úkonu prominuto. V důsledku nezákonného postupu žalovaného pak došlo ke zkrácení žalobkyně na jejích dalších procesních právech. Žalobkyně navrhla, aby soud deklaroval, že uvedený zásah je nezákonný, a aby žalovanému nařídil v zásahu nepokračovat a přikázal mu obnovit stav před zásahem.
9. Žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného v tom, že vedl řízení, jako by byl odpor podán včas, čímž žalobkyni utvrdil v domněnce o včasnosti podaného návrhu. Jelikož žalovaný je orgánem veřejné moci, nelze klást také žalobkyni k tíži, že sama opožděnost podaného odporu nerozpoznala a spoléhala se na postup žalovaného. Žalobkyně proto požaduje, aby soud žalovanému přikázal učinit navrácení v předešlý stav ve smyslu § 41 správního řádu ve vztahu k odporu žalobkyně.
10. Podle žalobkyně vedením řízení po podání odporu došlo implicitně ke zrušení příkazu. Pokračováním ve vedení řízení po podání opožděného odporu příkaz podle § 150 odst. 3 správního řádu zanikl. Takový výklad je třeba přijmout s ohledem na právní jistotu účastníků řízení. Kromě toho by účastníkům vznikala škoda v podobě zbytečně vynaložených nákladů řízení. Kdyby žalobkyně byla před správním orgánem zastoupená advokátem, nepochybně by jí taková škoda vznikla. Proto je žalovaný, přestože krajský úřad jeho rozhodnutí ze dne 4. 1. 2024 zrušil, nečinný, neboť by měl vést o jejím odporu další řízení. Žalobkyně navrhuje soudu, aby přikázal žalovanému pokračovat v řízení vedeném pod sp. zn. SMBK-26173/2023-SÚ/Do.

11. S ohledem na zrušení příkazu *ex lege*, představuje nezákonný zásah žalovaného také výzva žalobkyně k dobrovolné úhradě uložené pokuty (300 000 Kč) a nákladů řízení (1 000 Kč) v návaznosti na upozornění na nedoplatek ze dne 31. 1. 2025, č. j. MBK 6551/2025. Nezákonné je i vymáhání a přijetí částky 301 000 Kč od žalobkyně. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost vrátit žalobkyni částku 301 000 Kč.
12. Žalovaný ve vyjádření k doplnění žaloby uvedl, že o opožděnosti podaného odporu se stejně jako žalobkyně dozvěděl až z rozhodnutí krajského úřadu, neboť do té doby jej považoval za včasný. Požadavek žalobkyně, aby ji žalovaný vyrozuměl o nabytí právní moci příkazu, je za této situace nadbytečný a ryze formální. Žalobkyně obdržela rozhodnutí krajského úřadu ze dne 6. 1. 2025, proto by další oznámení o platnosti příkazu znamenalo vyšší administrativní zátěž a vznik dalších nákladů.
13. Žalovaný dále upozorňuje, že ve správním řízení jednal se žalobkyní vstřícně, přestože její postup, stejně jako i v jiných řízeních týkajících se stavby rekreačního objektu na pozemku parc. č. 636 v k. ú. Těchov, vykazuje znaky obstrukčního jednání. Nevyrozumění o nabytí právní moci příkazu proto nezpůsobilo žalobkyni nepřiměřeně tvrdé důsledky.

III. Posouzení věci

14. Krajský soud po zrušení usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 31 A 21/2025-15, Nejvyšším správním soudem a odstranění vad žaloby podáním ze dne 31. 10. 2025 znovu zkoumal podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a rozhodnout. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nepřijatelná ve vztahu k tvrzenému zásahu, který má spočívat v tom, že žalovaný byl nečinný po vydání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 1. 2024, neboť nepokračoval v dalším vedení řízení. Ke stejnému závěru dospěl také ve vztahu k zásahu, který měl spočívat v tom, že žalovaný na základě příkazu vyzval žalobkyni k úhradě částky ve výši 301 000 Kč a tuto částku přijal.
15. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. *[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Za rozhodnutí se považuje také závazné stanovisko, které brání vydání povolení či souhlasu. Dle § 72 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. [ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*
16. Podle § 82 s. ř. s. *[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Dle § 84 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. [ž]aloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.*
17. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, *jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a*

tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

18. Podle žalobkyně měl žalovaný vést řízení o odporu i poté, co krajský úřad rozhodl o zastavení řízení. Domnívá se přitom, že jde o nečinnost, která nespočívá v povinnosti vydat rozhodnutí. S tím se však krajský soud neztotožňuje.
19. Předně je třeba zdůraznit, že krajský úřad rozhodl o zastavení řízení a tímto rozhodnutím je žalovaný vázán. Jestliže bylo řízení zastaveno, pak v něm nelze pokračovat. Žalobkyně fakticky brojí proti zastavení řízení krajským úřadem. Pokud však se zastavením řízení nesouhlasila, měla se bránit proti rozhodnutí krajského úřadu. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má přednost před žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu. Žalobkyně tudíž zvolila nevhodný žalobní typ, a žaloba je proto nepřijatelná. Je-li napadený akt správního orgánu rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., nemůže se pojmově jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 téhož zákona.
20. Krajský soud pro úplnost uvádí, že žalobkyni nevyzýval ke změně žalobního typu (a v této souvislosti také k označení krajského úřadu jako žalovaného správního orgánu), neboť žaloba proti rozhodnutí krajského úřadu by byla opožděná. Rozhodnutí ze dne 6. 1. 2025 bylo žalobkyni doručeno do datové schránky dne 10. 1. 2025. K podání žaloby došlo poštou dne 19. 3. 2025. Žaloba proti rozhodnutí krajského úřadu by tudíž byla podaná až po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud proto žalobu v tomto rozsahu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. Tvzení žalobkyně, podle kterého nečinnost žalovaného nespočívá v povinnosti vydat rozhodnutí, je třeba vnímat jako účelově vytržené z kontextu. Vedení řízení v návaznosti na podání odporu proti příkazu není samoúčelné, ale jeho cílem je vydání rozhodnutí ve věci. Pokud by žalovaný neměl povinnost vydat rozhodnutí o přestupku, pak by ani žádné řízení nevedl. Nevedení dalšího řízení o přestupku tak samo o sobě nemůže být pojmově zásahem tak, jak jej žalobkyně vymezila.
22. Jako nepřijatelnou shledal soud žalobu také v části, v níž žalobkyně brojí proti výzvě k dobrovolné úhradě částky 301 000 Kč a jejímu přijetí, konkrétně proti upozornění na nedoplatek ze dne 31. 1. 2025 (doručenému žalobkyni dne 10. 2. 2025) vydanému podle § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), v němž žalovaný upozornil žalobkyni na existenci nedoplatku z titulu vykonatelného příkazu a sdělil jí, že pokud jej neuhradí v náhradní lhůtě, přistoupí správce daně k jeho vymáhání daňovou exekucí. Na základě tohoto upozornění pak žalobkyně nedoplatek dobrovolně uhradila dne 4. 3. 2025.
23. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu *[s]právce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyzkoušet o výši jeho nedoplateků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Správce daně tak učiní vždy, jedná-li se o nedoplatek, který má být poprvé vymáhán; to neplatí, byl-li daňový subjekt o nedoplatku již dříve vyzkoušen, hrozí-li nebezpečí z prodlení nebo by vyzkoušení bylo zjevně neúčelné.*
24. Jak je zřejmé z textu zákona, správce daně je zásadně povinen daňový subjekt na nedoplatek upozornit a umožnit mu splnit svou povinnost dobrovolně před jejím vymáháním. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 128/2022-37, vyzkoušení o nedoplatku na dani ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu je čistě informativním úkonem správce daně, který žádným způsobem sám o sobě nemůže daňový

subjekt zkrátit na právech. Upozornění ze dne 31. 1. 2025 tedy žádná práva ani povinnosti nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje. Stalo se tak již ve fázi uložení povinnosti uhradit částku 301 000 Kč, tedy uložení pokuty příkazem. Krajský soud proto znovu opakuje, že nesouhlasí-li žalobkyně s výsledkem řízení ve věci spáchání přestupku a uložení pokuty, měla se včas bránit proti rozhodnutí krajského úřadu. Existuje-li však pravomocný a vykonatelný příkaz, nemohlo být přijetí dobrovolné úhrady částky 301 000 Kč ze strany žalovaného nezákonným zásahem. Především však k přijetí příslušné částky došlo v důsledku jednání žalobkyně, která ji dobrovolně uhradila, nikoliv jednáním žalovaného. I v této části tak krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

25. Ve zbytku žaloba **není** důvodná.
26. Podle § 41 odst. 1 správního řádu *[n]avrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětuzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Dle odst. 2 téhož ustanovení [p]ožádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*
27. § 150 odst. 3 správního řádu stanoví: *Proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětuzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*
28. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nezákonně zasáhl do jejích práv, neboť ji nevyrozuměl o tom, že odpor byl podán opožděně, čímž jí znemožnil požádat o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu. Žalobkyně tedy nepochybně, že odpor podala opožděně. Netvrdí ani, že by podala žádost dle § 41 správního řádu (což ostatně nevyplývá ani ze správního spisu), a domnívá se, že její podání jí znemožnil žalovaný tím, že vedl správní řízení o přestupku po podání odporu, jako by byl odpor včasný.
29. Nicméně nemožnost podat žádost o prominutí zmeškání úkonu nemá přímou souvislost s pochybením žalovaného, který vedl správní řízení po opožděně podaném odporu. Nevyrozumění o tom, že odpor byl opožděný, nemá totiž žádný vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Tato lhůta činí dle § 41 odst. 2 správního řádu patnáct dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Pokud se žalobkyně v den podání odporu vrátila ze zahraniční dovolené, jak tvrdila, měla spolu s podáním odporu spojit také žádost o prominutí ve smyslu § 41 správního řádu, nejpozději ji však měla podat do 15 dnů ode dne, kdy se ze zahraniční dovolené vrátila. To, že žalovaný po podání odporu vedl řízení o přestupku, jako by byl včasný, nic nemění na tom, že žalobkyně mohla podat žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu pouze v zákonem stanovené lhůtě (tedy 15 dnů poté, co se vrátila ze zahraniční dovolené).
30. Za uvedených 15 dnů nemohla žalobkyně nabýt žádného přesvědčení, že její odpor byl včasný (a už vůbec ne na základě jednání žalovaného, který v této lhůtě žádný úkon, z něhož by bylo zřejmé, že považuje odpor za včasný a vede řízení o přestupku, vůči žalobkyni

neučinil). I kdyby tedy žalovaný skutečně zavinil uplynutí roční objektivní lhůty stanovené v citovaném ustanovení, rozhodně by to nebylo prvotní příčinou nemožnosti podat žádost o prominutí zmeškání úkonu. Již mnohem dříve totiž nastala skutečnost, která žalobkyni znemožnila takovou žádost podat a kterou způsobila sama žalobkyně. Tou skutečností bylo uplynutí subjektivní lhůty pro podání takové žádosti. Žalobkyní tvrzený zásah do jejích práv v podobě znemožnění podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu tedy zjevně nemohl být způsoben jednáním žalovaného, které žalobkyně označuje jako nezákonný zásah.

31. Jak vyplývá ze shora uvedeného, zákon neváže lhůtu k podání této žádosti na vyrozumění o opožděnosti příslušného úkonu, nýbrž na odpadnutí překážky, pro kterou účastník řízení nemohl úkon učinit včas. Žalobkyně si tak měla být sama vědomá, že lhůtu k podání odporu zmeškala, a požádat včas o její prominutí. Pokud tak neučinila, nelze zmeškání lhůty podle § 41 odst. 2 správního řádu vytykat žalovanému. Zákon správnímu orgánu neukládá povinnost vyrozumět účastníka řízení o opožděnosti odporu v takové lhůtě, aby účastník mohl včas požádat o prominutí zmeškání úkonu. Naopak § 150 správního řádu k vyrozumění žádnou lhůtu nestanoví. Pokud by žalovaný řízení o přestupku po opožděně podaném odporu nevedl a vyrozuměl žalobkyni o jeho opožděnosti např. 20 dnů po jeho podání, žalobkyně by tak jako tak o prominutí požádat nestihla, nicméně postup žalovaného by byl v souladu se zákonem. Nelze proto shledat, že by žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobkyně tak, jak žalobkyně tvrdí v žalobě a jejím doplnění.
32. Soud dodává, že nevyrozumění o opožděnosti odporu ze strany žalovaného se samo o sobě do právní sféry žalobkyně nijak nepromítlo. Jestliže opožděnost odporu zjistil až žalovaný a o této skutečnosti žalobkyni vyrozuměl doručením rozhodnutí ze dne 6. 1. 2025, došlo tím k naplnění dikce zákona (§ 150 odst. 3 správního řádu). Po doručení rozhodnutí krajského úřadu tak již neměl žalovaný povinnost sám žalobkyni o opožděnosti odporu informovat. Podle názoru krajského soudu lze navíc žalobu označit v této části za opožděnou, neboť žalobkyně se o existenci tvrzeného zásahu dozvěděla nejpozději doručením rozhodnutí krajského úřadu ze dne 6. 1. 2025 (tedy dne 10. 1. 2025). Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) tudíž uplynula již dnem 10. 3. 2025, ale žaloba byla podána až dne 19. 3. 2025. Krajský soud však žalobu v této části neodmítl, neboť je vázán názorem Nejvyššího správního soudu, který mu uložil zabývat se tvrzeným zásahem meritorně.
33. Z ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu pak nelze nijak dovozovat, že by vedením řízení po opožděně podaném odporu došlo *ex lege* ke zrušení příkazu. Účinky zrušení příkazu zákon jasně spojuje pouze s odporem podaným včas a výslovně je vylučuje u opožděného či nepřijatelného odporu. § 150 odst. 3 správního řádu tak nelze vyložit v rozporu s jeho výslovným zněním tak, jak požaduje žalobkyně.
34. Pokud jde o nezákonný zásah, který měl spočívat ve vedení správního řízení po podání odporu, přestože byl opožděný, žalobkyně nad rámec shora uvedeného netvrdila žádný konkrétní zásah do svých práv. Tvrdí, že jí mohla vzniknout škoda, pokud by byla zastoupená advokátem. Žalobkyně však ve správním řízení advokátem zastoupená nebyla, a jde proto pouze o hypotetickou situaci, která nemůže mít vliv na shora učiněné závěry soudu. Ke konkrétnímu zásahu do práv žalobkyně tudíž nezákonným vedením řízení nedošlo. Nezákonnost postupu žalovaného spočívající ve vedení řízení po opožděně podaném odporu pak deklaroval již krajský úřad tím, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024 zrušil a řízení zastavil. Žalobkyně by se tak v návaznosti na toto rozhodnutí mohla domáhat náhrady škody, pokud by jí skutečně nějaká vznikla. To však v souladu se zákonem

č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), nikoliv prostřednictvím zásahové žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedeného soud žalobu částečně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a částečně ji jako nedůvodnou zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu